

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.501 van 6 april 2011
in de zaak A. 196.827/XIV-32.301**

In zake : de STAD ANTWERPEN, vertegenwoordigd door
 het college van burgemeester en schepenen,
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Christophe Coen
 kantoor houdende te 2018 Antwerpen
 Mechelsesteenweg 210a
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan De Lien
kantoor houdende te 2018 Antwerpen
Broederminstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 21 juni 2010 (griffiestempel), strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 43.464 van 18 mei 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 5815 van 29 juni 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 maart 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sarah De Vries, die loco advocaat Christophe Coen verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Annick Haegeman, die loco advocaat Jan De Lien verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerder dient op 2 september 2009 een aanvraag in voor een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwant in neerdalende lijn. Op 10 februari 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verweerder tekent op 16 februari 2010 tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 18 mei 2010 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voormelde weigeringsbeslissing. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4.1. De verzoeker werpt een enig middel op, dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 41 Grondwet, de bevoegdheidsverdelende regels tussen Gemeenschappen, Gewesten en Federale Staat, schending van artikel 7, 9 en 62 Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikel 52§3 van het K.B. van 08/10/1981 alsook artikel 11 van het MB van 19 maart 2009.

Het arrest van 18 mei 2010 schendt de aangehaalde grondwetsbepaling, de bevoegdheidsverdeling tussen Gemeenschappen, Gewesten en federale Staat en de artikelen 7,9 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 52§3 van het K.B. van 8/10/1981 en het artikel 11 van het M.B. van 18 maart 2009.

Doordat in het arrest wordt gesteld dat de ambtenaren van de dienst vreemdelingenzaken onbevoegd zijn om een beslissing te treffen op grond van artikel 52§3 van het KB van 8/10/1981 en om een bevel te treffen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet daar de Burgmeester als enige bevoegd zou zijn en dit op grond van artikel 64§1 Gemeentedecreet die de bevoegdheid van de burgemeester inzake bepaalt en daar er volgens de Raad geen bevel werd genomen in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet;

Terwijl, eerste onderdeel, zelfs indien de gewesten grotendeels bevoegd zijn voor organieke wetgeving voor de gemeenten, enkel de federale overheid bevoegd is om de organen, zelfs organen van gewestelijke of lagere besturen, aan te duiden om beslissingen te treffen of te betekenen in de wetgeving m.b.t. toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen daar de bevoegdheid inzake vreemdelingen een exclusieve federale bevoegdheid is en artikel 64 van het gemeentedecreet in dezer dan ook geen toepassing kan vinden, en trouwens de bevoegdheid van de ambtenaren van de dienst vreemdelingenzaken blijkt uit de vreemdelingenwet van 15/12/1980 en haar uitvoeringsbesluiten;

Terwijl, tweede onderdeel, de bevoegde ambtenaar in gevolgde de machtiging bepaald in artikel 11 van het M.B. van 18 maart 2009 ook een bevel in toepassing van artikel 52§3 van het KB Vreemdelingen en van artikel 7, alinea 1, 10 van de Vreemdelingenwet heeft genomen daar de betrokken vreemdeling niet houder was van de vereiste documenten;

Het arrest haalt onterecht het Gemeentedecreet aan als toepasselijke regelgeving en schendt dan ook de aangehaalde wetsbepalingen.

Toelichting bij het eerste onderdeel

De bevoegdheid inzake vreemdelingenwetgeving is een exclusieve federale bevoegdheid (M. VAN DE PUTTE en J. CLEMENT, De bevoegdheidsverdeling in het federale België, deel 8 Het Migrantenbeleid, Brugge, 2000, p. 22, n° 28).

Het administratief rechtscollege verwijst in het bestreden arrest naar wetgeving, met name artikel 64 Gemeentedecreet, die in casu niet van toepassing is en miskent aldus de aangehaalde rechtsbepalingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen baseert zich in het arrest van 18 mei 2010 op een verkeerde rechtsgrond om te concluderen dat er geen mogelijkheid bestaat tot delegatie van bevoegdheid aan een gemeenteamtenaar.

Zo ondergeschikt aanvaard zou worden dat het Gemeentedecreet wel toepasselijk zou zijn dan schendt dit de bevoegdheidsverdelende regels tussen federale staat en gewesten.

Uit al deze bepalingen blijkt dat de betrokken ambtenaren van het gemeentebestuur bevoegd waren om de beslissing te treffen en te betekenen. In casu werd een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel tot verlaten van het grondgebied genomen op grond van art. 52, § 3 K.B. 08/10/1981.

Alleen al uit de parlementaire voorbereidingen bij de Wet van 15/12/1980 mag blijken dat de ambtenaren van het gemeentebestuur bevoegd zijn om zulke beslissingen te treffen en te betekenen. In het wetsontwerp van de Wet van 15/12/1980 wordt de "burgemeester" 3 keer vermeld, waarvan één keer duidelijk: "de burgemeester of zijn gemachtigde" (Parl. Voorb. 51-2845/001, p. 69, 100 en 149), er wordt 10 keer gesproken van "het gemeentebestuur" (Parl. Voorb. 51-2845/001, p. 29, 82, 89, 90, 126, 135 en 136) en 2 keer spreekt men van "de gemeente" (Parl. Voorb. 51-2845/001, p. 70; bijvoorbeeld: "voor zover de gemeente niet weigert de aanvraag in ontvangst te nemen").

Het verslag namens de commissie voor binnenlandse zaken bij voormelde Wet (Parl. Voorb. 51-2845/003) spreekt zelfs niet over "de burgemeester", maar enkel over "het gemeentebestuur".

Uit de bewoordingen van het wetsontwerp en het verslag van de commissie kan aldus duidelijk besloten worden dat het hier geenszins om een exclusieve bevoegdheid van de burgemeester gaat, maar integendeel een bevoegdheid van de gemeentelijke administratie, waartoe de betrokken ambtenaren bijgevolg wel degelijk behoren, en er dus bijgevolg sprake is van delegatie van bevoegdheid.

Verder spreekt art. 25 e.v. K.B. 08/10/1981 over de formaliteiten die het gemeentebestuur dient te vervullen. Art. 25/2, § 3 bijvoorbeeld zeer duidelijk stelt dat de burgemeester of zijn gemachtigde beslist tot het niet in overweging nemen van de aanvraag.

Er dient dan ook geenszins enige andere expliciete machtiging voorhanden te zijn.

Dit betekent dat ook de wetgever met het begrip "gemeentebestuur" de gemeentelijke administratie bedoelt. Anders kan niet gezien worden hoe de Wet moet worden toegepast. Het is namelijk niet mogelijk voor te houden met de voorgeschreven werkwijze dat geen ambtenaar maar een orgaan van de gemeente (bv. burgemeester, college van burgemeester en schepenen, gemeenteraad) bevoegd zou zijn om in het kader van de Wet van 15/12/1980 een beslissing te treffen.

De uitdrukking "gemeentebestuur" verwijst dan ook naar het bureau vreemdelingenpolitie van de gemeente, in casu de Dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen, district Antwerpen.

De betrokken ambtenaar was dan ook wel degelijk bevoegd om de beslissing van 10 februari 2010 te nemen.

Uiterst ondergeschikt wenst verzoekster ook op te merken dat artikel 64 van het gemeentedecreet ook bepaalt dat de uitvoeringsbevoegdheid van de burgemeester aan een ander orgaan van de gemeente kan opgedragen worden zoals dit het geval is in de vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.

Toelichting bij het tweede onderdeel

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat in strijd met hetgeen wordt beslist in het bestreden arrest er wel degelijk een bevel tot verlaten van het grondgebied op 10 februari 2010 een bevel werd genomen om het grondgebied te verlaten;

Het middel is gegrond.”.

5.

De verzoeker voegt in de toelichtende memorie het volgende toe:

“Het arrest van 18 mei 2010 schendt hierdoor artikel 41 van de Grondwet, de bevoegdheidsverdelende regels tussen Gemeenschappen, Gewesten en de Federale Staat, alsook artikel 7, 9 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikel 52§3 van het KB van 8 oktober 1981 en artikel 11 van het MB van 18 maart 2009.

Aangaande de bevoegdheid van de gemeentelijke vreemdelingendienst om de beslissing van 10 februari 2009 te nemen op grond van artikel 52§3 van het KB Vreemdelingen dient opgemerkt te worden dat uit het arrest van 18 mei 2010 blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als wettelijke grondslag artikel 64§1 van het Gemeentedecreet opgeeft om te besluiten tot de vernietiging op grond van onbevoegdheid.

In de eerste arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar de onbevoegdheid werd opgeworpen, baseerde de Raad zich ook uitsluitend op de bepalingen van het gemeentedecreet om tot de onbevoegdheid te besluiten, meerbepaald op artikel 64,§1 van het gemeentedecreet.

Tegen vermelde arresten heeft concludante cassatieberoep aangetekend bij uw Raad (GA 193.424/XIV- 31.364 e.a.) omdat door te stellen dat de bevoegdheid van de gemeenteambtenaren geregeld wordt door artikel 64§1 van het gemeentedecreet artikel 41 van de Grondwet wordt geschonden, net als de bevoegdheidsverdelende regels tussen gemeenschappen, Gewesten en de Federale Staat. De bevoegdheid van gemeenteambtenaren in een exclusieve federale materie kan immers niet door een decreet geregeld worden. Overigens een federale wet, met name de vreemdelingenwet, duidt aan welke personen een beslissing kunnen treffen. Het decreet kan dan ook geenszins tornen aan een federale wet of de gemeentelijke autonomie.

In de hierop volgende arresten heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter aangegeven dat de bevoegdheid van de gemeenteambtenaren om beslissingen te treffen in exclusieve federale materies ook geregeld wordt door de Nieuwe Gemeentewet en geeft zij een dusdanige interpretatie van de Nieuwe Gemeentewet (artikel 126) dat de ambtenaren van de gemeentelijke vreemdelingendienst onbevoegd zijn om de door verwerende partij aangevochten beslissing van concludante te treffen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hiermee zelf te kennen gegeven dat de stelling dat enkel het gemeentedecreet dient toegepast te worden, desondanks het feit dat de bevoegdheid inzake vreemdelingenwetgeving een exclusief federale bevoegdheid is, onjuist is. Aangezien de federale wetgever als enige bevoegd is om aan te duiden welke organen, zelfs van gewestelijke of gemeentelijke besturen, bevoegd zijn om beslissingen te treffen of te betekenen aangaande de wetgeving m.b.t. de toegang tot het gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen omwille van de exclusief federale bevoegdheid, ook al zijn de gewesten grotendeels bevoegd voor organieke wetgeving voor de gemeenten, kan het gemeentedecreet geen toepassing vinden.

Uit de in bovenvermelde latere bestreden arresten blijkt duidelijk dat het administratief rechtscollege zich wel degelijk bewust is van het feit dat de federale wetgever als enige bevoegd is om aan te duiden welke organen bevoegd zijn om een beslissing te treffen. Het feit dat de decreetgever als enige bevoegd is om de organen van de gemeente te bepalen, is geen wettelijke grondslag om te stellen welk orgaan van de gemeente door de federale wetgever werd aangeduid.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 mei 2010 is hierdoor dan ook manifest in strijd met de gemeentelijke autonomie zoals vervat in artikel 41 van de Grondwet.

De stelling dat het gemeentedecreet dient toegepast te worden, desondanks het feit dat de bevoegdheid inzake vreemdelingenwetgeving een exclusief federale bevoegdheid is, is onjuist. Aangezien de federale wetgever als enige bevoegd is om aan te duiden welke organen, zelfs van gewestelijke of gemeentelijke besturen, bevoegd zijn om beslissingen te treffen of te betekenen aangaande de wetgeving m.b.t. de toegang tot het gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen omwille van de exclusief federale bevoegdheid, ook al zijn de gewesten grotendeels bevoegd voor organieke wetgeving voor de gemeenten, kan het gemeentedecreet geen toepassing vinden.

Het arrest haalt dan ook onterecht het Gemeentedecreet aan als toepasselijke regelgeving.

In een andere gelijkaardige zaak (G/A 193.558 / XIV — 31.290) is er thans ook een auditeursverslag voorhanden en daarin wordt gesteld dat de term "gemeentebestuur" zoals gehanteerd door de federale wetgever dient geïnterpreteerd te worden zoals bepaald in het gemeentedecreet. Deze stelling kan evenmin gevolgd worden daar de decreetgever geenszins de federale wet kan interpreteren. De voorbereidende parlementaire werken alsook het woordgebruik in de vreemdelingenwet en uitvoeringsbesluiten, duiden evenwel aan dat de term gemeentebestuur verwijst naar de ambtenaren van de gemeentelijke administratie.

Bij gebrek aan een concrete omschrijving van het begrip 'gemeentebestuur' in artikel 52§3 van het KB van 08/10/1981 dient hieraan een interpretatie te worden gegeven die de ratio legis van het KB volgt.

Verzoekster volhardt in haar stelling dat de invulling van het begrip 'gemeentebestuur' in artikel 52§3 van het KB dient te worden gekwalificeerd als de 'gemeentelijke administratie' of het 'bureau vreemdelingenpolitie van de gemeente', in casu de Dienst Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen, district Deurne.

Hiervoor baseert verzoekster zich op tal van argumenten:

1. In verschillende bepalingen uit het K.B. zelf blijkt reeds dat met het begrip 'gemeentebestuur' wel degelijk een gemeenteambtenaar wordt bedoeld.

a. Artikel 51 K.B. 08/10/1981.

Inzake gezinshereniging is het zo dat familieleden van een Belg die zelf geen EU-burger zijn zich op grond van artikel 52§ 1 van het KB Vreemdelingen aanmelden bij 'de gemeente' om een verblijfskaart aan te vragen d.m.v. een bijlage 19ter. In deze gevallen worden de vreemdelingen pas in het wachtregister ingeschreven na een positieve woonstcontrole.

Uit artikel 51 van het K.B. blijkt dat, voor wat betreft familieleden die wel EU- burger zijn, de familieleden zich ook bij 'de gemeente' aanmelden en na voorlegging van het bewijs van EU-burgerschap onmiddellijk zonder voorafgaande woonstcontrole, worden ingeschreven in het wachtregister en meteen een bijlage 19 afgeleverd krijgen.

"(...) In dit geval wordt de betrokkene onmiddellijk in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document, vergezeld van de bewijzen bedoeld in artikel 50, § 2, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister. (...)"

Ook al gaat het om 2 verschillende procedures, de gebruikte begrippen zijn dezelfde. Ook hier spreekt het K.B. over 'het gemeentebestuur' en 'de gemeente'.

In de procedure voor de familieleden die zelf geen EU-burger zijn heeft de regelgever duidelijk gespecificeerd dat deze handeling meteen dient te gebeuren.

Daar de Burgemeester, noch een orgaan van de gemeente, op elk moment van de dag ter beschikking staat om vreemdelingen in het wachtregister in te schrijven, weze het duidelijk dat er dus met de 'gemeente' en het gemeentebestuur' de gemeenteambtenaar wordt bedoeld.

Anders kan, zoals reeds gesteld in het cassatieberoep, niet worden ingezien hoe de reglementering anders zou moeten worden toegepast.

b. Artikel 52 § 4 van het K.B. van 08/10/1981.

Eveneens blijkt uit artikel 52 van het K.B. zelf dat ook de regelgever niets anders bedoeld heeft dan met 'het gemeentebestuur', de gemeenteambtenaar te bedoelen.

Aangezien het attest van immatriculatie wordt verleend in afwachting van de verblijfskaart die wordt aangevraagd door bijlage 19ter, dient hieronder te worden verstaan dat het attest van immatriculatie een voorlopige verblijfstitel is, welke dus meteen dient te worden verleend aan de vreemdeling zodat hij hierover meteen kan beschikken. Een dergelijk precair verblijfsrecht is waardeloos als men hiervoor eerst nog bij een andere gemeentelijke instantie terecht moet die niet dagelijks ter beschikking is (burgemeester, college van burgemeester en schepenen of de gemeenteraad). Het weze dan ook duidelijk dat de gemeenteambtenaar ('het gemeentebestuur') in kwestie het attest van immatriculatie afgeeft. In een grootstad als Antwerpen worden dagelijks tientallen beslissingen genomen in verband met vreemdelingenrecht. Het is nogal absurd om te suggereren dat de burgemeester hiervoor constant zou moeten aanwezig zijn om deze verplichtingen zelf te voldoen.

c. Artikel 119 K.B. 08/10/1981.

"Art. 119. Telkens wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of van om het even welk verblijfsdocument, dient het een document overeenkomstig het model van bijlage 15, af te geven. Dit document levert het bewijs dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf de geldigheidsduur ervan mag de (vijfenvertig dagen) niet overschrijden."

De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat een aantal bepalingen uit het K.B. (17/4, 25/2, 26/3 en 50) expliciet vermelden dat de gemachtigde van de burgemeester bevoegd is voor een aantal handelingen. Het is correct dat in het K.B. niet steeds dezelfde terminologie wordt gebruikt, maar uit de volledige tekst van het KB blijkt duidelijk dat de verschillende termen "gemeentebestuur, gemachtigde van de burgemeester, gemachtigde van de gemeente" wijzen op de gemeenteambtenaren bevoegd voor vreemdelingenzaken.

2. Ook uit andere bronnen van het federale Vreemdelingenrecht blijkt dat de interpretatie van het 'gemeentebestuur' dient geduid te worden als een ambtenaar van de gemeentelijke administratie.

Uit de parlementaire voorbereidingen, meer bepaald uit het wetsontwerp van de Vreemdelingenwet, waarin nergens sprake is van een exclusieve bevoegdheid van het College van Burgemeester en Schepenen zoals verweerster stelt in haar memorie van antwoord, maar er wordt verwezen naar de

burgemeester of zijn gemachtigde', 'het gemeentebestuur' of 'de gemeente'. (Parl. Voorb. 51-2845/001, p. 29, 69, 70, 82, 89, 90, 100, 126, 135, 136, 149).

Eveneens de commissie voor binnenlandse zaken spreekt niet van een interpretatie zoals verweerster stelt, maar spreekt enkel van 'het gemeentebestuur' (Parl. Voorb. 51-2845/003).

"Het volstaat een aanvraag te richten tot het gemeentebestuur van de verblijfplaats. Deze dient uiteraard vergezeld te gaan van de nodige bewijsstukken waaruit kan afgeleid worden dat men aan de gestelde voorwaarden voldoet. Het gemeentebestuur zal een ontvangstbewijs afleveren indien de aanvrager tot een verblijf van onbeperkte duur is gemachtigd en zijn identiteit is vastgesteld" (Parl. Voorb. 51-2845/003- pag. 6)

"Zoals thans reeds het geval is, moet een EU-burger die naar België komt voor een kort verblijf zijn aanwezigheid melden bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft. Die formaliteit geldt niet voor wie in een hotel verblijft." (Parl. Voorb. 51-2845/003- pag. 10).

Uit al deze bepalingen blijkt dat de betrokken ambtenaren van de gemeentelijke administratie bevoegd waren om de beslissingen te treffen en te betekenen.

Het middel is dan ook gegrond.”.

Beoordeling

6.1. De verzoeker zet niet uiteen hoe artikel 41 van de Grondwet of de artikelen 7, 9 of 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het bestreden arrest zouden zijn geschonden. Het mag niet aan de Raad van State worden overgelaten om dit zelf te onderzoeken. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft met het bestreden arrest de wettigheid beoordeeld van een beslissing van 10 februari 2010, ondertekend door “de gemachtigde” van de Vreemdelingendienst van de stad Antwerpen, genomen na een aanvraag om machtiging tot verblijf van de verwerende partij als familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwant in opgaande lijn.

Artikel 52, § 1 tot en met § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) bepaalt dienaangaande het volgende:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden «van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of», die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”.

Volgens de verzoeker zou het begrip “gemeentebestuur” in de voornoemde bepaling moeten worden begrepen als “het bureau vreemdelingenpolitie van de gemeente, in casu de Dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen”, waaruit zou volgen dat de betrokken ambtenaar, anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld, wel degelijk bevoegd zou zijn geweest om de aanvankelijk bestreden beslissing te nemen.

Het begrip “gemeentebestuur” is echter een algemeen begrip dat alle organen van de gemeente omvat en dat derhalve telkens slaat op het orgaan dat, hetzij op grond van een bijzondere bepaling hetzij op grond van een algemene bepaling, bevoegd is. Het gebruik van het woord “gemeentebestuur” in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit betekent dus niet dat een ambtenaar van de gemeente bevoegd is om de in die bepaling bedoelde beslissingen te nemen.

De verzoeker verwijst vruchteloos naar een aantal andere bepalingen van het Vreemdelingenbesluit. Zo heeft artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit slechts betrekking op het overmaken van een kopie en van bewijzen aan de minister. Artikel 52, § 4, van hetzelfde besluit heeft betrekking op het overmaken van een aanvraag aan de minister en artikel 119 heeft betrekking op de afgifte van een document dat het voorlopig verblijf dekt. Die handelingen kunnen echter niet worden gelijkgesteld met de in artikel 52, § 3 bedoelde beslissingsbevoegdheid. Bovendien bevat het Vreemdelingenbesluit meerdere bepalingen waarin aan “de gemachtigde van de burgemeester” de bevoegdheid wordt gegeven om

welbepaalde handelingen te stellen. Het valt niet in te zien waarom in het Vreemdelingenbesluit twee verschillende begrippen worden gehanteerd - enerzijds gemeentebestuur en anderzijds gemachtigde van de burgemeester - wanneer daarmee dezelfde persoon zou worden bedoeld.

Ten slotte verwijst de verzoeker naar artikel 11 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Die bepaling geeft enkel aan dat aan “de burgemeester of zijn gemachtigde” delegatie wordt verleend voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, doch zij heeft geen betrekking op beslissingen betreffende een aanvraag om machtiging tot verblijf. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat de aanvankelijk bestreden beslissing van 10 februari 2010 behalve de weigering van verblijf ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevatte.

Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.3. Nu in de vreemdelingenwetgeving zelf geen bepaling wordt gevonden waaruit de bevoegdheid van een gemeentelijk ambtenaar kan worden afgeleid, moet die eventuele bevoegdheid aan de Nieuwe Gemeentewet dan wel aan het Gemeentedecreet worden getoetst.

Een beslissing tot weigering van verblijf, zoals te dezen, heeft betrekking op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van een vreemdeling. Vermits dergelijke beslissing een zeker politiek karakter heeft, moet de bevoegdheid van de steller ervan aan artikel 133 van de Nieuwe Gemeentewet worden getoetst. Hoewel in het bestreden arrest niet naar de Nieuwe Gemeentewet doch naar het Gemeentedecreet wordt verwezen, komt, zoals hierna zal blijken, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot hetzelfde besluit als hetgeen uit de toepassing van artikel 133 van de Nieuwe Gemeentewet zal blijken, met name de onmogelijkheid van delegatie aan een ambtenaar en derhalve de onwettigheid van de beslissing van die ambtenaar. Het uitsluitend

toetsen aan artikel 64 van het Gemeentedecreet en niet aan artikel 133 van de Nieuwe Gemeentewet kan derhalve niet tot cassatie van het bestreden arrest leiden.

Artikel 133 van de Nieuwe Gemeentewet bepaalt inzake de bevoegdheden van de burgemeester het volgende:

“(…)

Hij is in het bijzonder belast met de uitvoering van de politiewetten, de politiedecreten, de politieordonnanties, de politieverordeningen en de politiebepalingen. Hij kan echter onder zijn verantwoordelijkheid zijn bevoegdheid geheel of ten dele overdragen aan één van de schepenen.

(…)”.

Die bepaling voorziet enkel de mogelijkheid om de bevoegdheid van de burgemeester inzake de uitvoering van politiewetten of -besluiten aan een schepen over te dragen, dus niet aan een ambtenaar. Bovendien blijkt het bestaan van een delegatiebesluit nergens uit, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht vaststelt. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Voor zover de kwestieuze beslissing toch, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest heeft gedaan, aan artikel 64, § 1, van het Gemeentedecreet zou worden getoetst, luidt die bepaling als volgt:

“Behoudens zijn bevoegdheden inzake de uitvoering van de politiewetten, politiedecreten, politieverordeningen, politiereglementen en politiebepalingen, inzake de bestuurlijke politie op het grondgebied van de gemeente en inzake dringende politieverordeningen, is de burgemeester bevoegd voor de uitvoering van de wetten, de decreten en de uitvoeringsbesluiten van de federale overheid, het gewest of de gemeenschap tenzij die bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander orgaan van de gemeente is opgedragen.”.

Ook indien toepassing van artikel 64 van het Gemeentedecreet zou moeten worden gemaakt, blijkt uit deze bepaling dus de principiële bevoegdheid van de burgemeester “tenzij die bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander orgaan van de gemeente is overgedragen”. Hierboven is reeds vastgesteld dat dergelijke overdracht noch in de Vreemdelingenwet noch in het Vreemdelingenbesluit is voorzien en dat er evenmin een delegatiebesluit is. Een ambtenaar als dusdanig kan trouwens niet als “een orgaan van de gemeente” worden beschouwd, zodat een delegatie in die zin niet mogelijk lijkt te zijn.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bij hem bestreden beslissing niet aan artikel 133 van de Gemeentewet heeft getoetst, kan deze vaststelling echter niet tot cassatie van het bestreden arrest leiden, vermits de toetsing aan artikel 64, § 1, van het Gemeentedecreet tot dezelfde conclusie heeft geleid, met name dat de burgemeester bevoegd is om de voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bestreden beslissing te nemen en dat geen delegatie aan een ander orgaan is gegeven. Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

6.5. Op het einde van het middel werpt de verzoeker onder het kopje “toelichting bij het tweede onderdeel” nog op dat “in strijd met hetgeen wordt beslist in het bestreden arrest” er wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven.

Anders dan de verzoeker voorhoudt, vermeldt het bestreden arrest de “beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”. Het enige middel mist in die mate feitelijke grondslag.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zes april tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen